

Danielin kirja – Numero kahdeksankymmentä

Näkyjen loppu ja alku: Ellen Whiten viimeinen avoin näky vuonna 1884 ja sen merkitys

Jeff Pippenger
2024-02-13

Vuonna 1884 Ellen White sai viimeisen avoimen näkynsä. Se annettiin Portlandissa, Oregonissa. Hänen ensimmäinen avoin näkynsä annettiin vuonna 1844 Portlandissa, Mainessa. Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun sen alulla.

Ei kulunut kauan ajan päättymisestä vuonna 1844, kun minulle annettiin ensimmäinen näky. Olin vierailmassa rouva Hainesin luona Portlandissa, rakkaan sisaren Kristuksessa, jonka sydän oli liittynyt omaani; meitä oli viisi, kaikki naisia, polvistuneina hiljaa perhealttarin ääreen. Rukoillessamme Jumalan voima tuli ylitseni tavalla, jota en ollut koskaan ennen tuntenut.

Minusta näytti, että olin valon ympäröimä ja kohosin yhä korkeammalle maasta. Käännyin katsomaan adventtikansaa maailmassa, mutta en voinut löytää heitä, kun ääni sanoi minulle: ”Katso uudelleen, ja katso hieman ylemmäksi.” Tämän kuultuani kohotin silmäni ja näin suoran ja kapean polun, joka oli kohotettu korkealle maailman yläpuolelle. Tätä polkua pitkin adventtikansa kulki kohti kaupunkia, joka oli polun kaukaisessa päässä. Heidän taakseen, polun alkuun, oli asetettu kirkas valo, jonka enkeli sanoi minulle olevan ”keskiyön huuto”. [KS. MATTEUS 25:6.] Tämä valo loisti koko polun pituudelta ja valaisi heidän jalkansa, etteivät he kompastuisi.

”Jos he pitivät katseensa kiinnitettynä Jeesukseen, joka oli aivan heidän edessään ja johti heitä kaupunkiin, he olivat turvassa. Mutta pian muutamat väsyivät ja sanoivat, että kaupunki oli hyvin kaukana ja että he olivat odottaneet pääsevänsä sinne jo aikaisemmin. Silloin Jeesus rohkaisi heitä kohottamalla kirkkaan oikean käsivartensa, ja Hänen käsivarrestaani lähti valo, joka aalloili adventtijoukon yllä, ja he huusivat: ’Halleluja!’ Toiset taas kielsivät uhkarohkeasti heidän takanaan olevan valon ja sanoivat, ettei Jumala ollut johtanut heitä niin pitkälle. Heidän takanaan ollut valo sammui, jättäen heidän jalkansa täydelliseen pimeyteen, ja he kompastuivat, kadottivat näkyvistään merkin ja Jeesuksen ja putosivat polulta alas alla olevaan pimeään ja pahaan maailmaan.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Kuusiosaisessa Ellen Whiten elämäkerrassa, jonka kirjoitti hänen pojanpoikansa Arthur L. White, hän tallentaa John Loughborough’n vuoden 1893 yleiskokouksessa esittämän lausunnon.

Loughborough totesi pitäessään puhetta yleiskokouksen istunnossa yhdeksän vuotta myöhemmin: ”Olen nähnyt sisar White’n näyssä noin viisikymmentä kertaa. Ensimmäinen kerta oli noin neljäkymmentä vuotta sitten.... Hänen viimeinen julkinen näkynsä oli vuonna 1884 leirialueella Portlandissa, Oregonissa.” Ellen White Biography, osa 3, 256.

Hänellä oli edelleen näkemisiä ja unia vuoden 1884 jälkeen, mutta julkisesti tapahtuneet näyt päättyivät täsmälleen neljäkymmentä vuotta niiden alkamisen jälkeen, ja sekä alkavat että päättävät avoimet näyt tapahtuivat kaupungeissa, joiden nimi oli Portland. Ensimmäinen kaupunki sijaitsi Yhdysvaltain itärannikolla, viimeinen kaupunki länsirannikolla. Jotkut saattaisivat haluta väittää, ettei tällä seikalla ole muuta merkitystä kuin inhimillinen sattuma, ja toiset taas saattaisivat väittää, että avointen näkyjen tarkoitus oli tullut täytetyksi, joten Herra päätti ne neljänkymmenen vuoden kuluttua.

Todellinen syy on kasvavassa tottelemattomuudessa ja kapinassa sitä profetian lahjaa vastaan, joka oli annettu milleriittiliikkeelle.

”Sen jälkeen kun olin tullut Oaklandiin, minua painoi raskaasti tietoisuus Battle Creekin tilanteesta, ja minä olin heikko, voimaton auttamaan teitä. Tiesin, että epäuskon hapatus oli työssä. Ne, jotka sivuuttivat Jumalan sanan selvät kehotukset, sivuuttivat myös todistukset, jotka kehottivat heitä ottamaan vaarin tuosta sanasta. Viime talvena, käydessäni Healdsburgissa, olin paljon rukouksessa sekä ahdistuksen ja murheen kuormittama. Mutta Herra työnsi erään kerran pimeyden syrjään minun rukoillessani, ja suuri valo täytti huoneen. Jumalan enkeli oli vierelläni, ja minusta tuntui kuin olisin ollut Battle Creekissä. Olin neuvotteluissanne; kuulin lausuttavan sanoja, näin ja kuulin sellaista, minkä, jos Jumala niin tahtoi, toivoisin voivan iäksi pyyhkiytyä muististani. Sieluni haavoittui niin syvästi, etten tiennyt, mitä tehdä tai mitä sanoa. Joitakin asioita en voi mainita. Minua käskettiin olemaan ilmoittamatta tästä kenellekään, sillä paljon oli vielä tuleva ilmi.

Minua kehoitettiin kokoamaan se valo, joka minulle oli annettu, ja antamaan sen säteiden loistaa esiin Jumalan kansalle. Tätä olen tehnyt sanomalehtien kirjoituksissa. Nousin lähes joka aamu kello kolme kuukausien ajan ja kokosin eri kohdat, jotka oli kirjoitettu sen jälkeen, kun kaksi viimeistä todistusta oli annettu minulle Battle Creekissä. Kirjoitin nämä asiat puhtaaksi ja kiirehdin lähettämään ne teille; mutta olin laiminlyönyt huolehtia itsestäni asianmukaisesti, ja seurauksena oli, että uuvuin taakan alle; kirjoitukseni eivät kaikki valmistuneet ajoissa ehtiäkseen teille yleiskokoukseen.

”Jälleen rukouksessa ollessani Herra ilmaisi itsensä. Olin jälleen Battle Creekissä. Olin monissa kodeissa ja kuulin sananne pöytienne äärellä. Yksityiskohtia minulla ei nyt ole vapautta kertoa. Toivon, ettei minua koskaan kutsuta niitä mainitsemaan. Minulla oli myös useita mitä vaikuttavimpia unia.

”Minkä äänen te tunnustatte Jumalan ääneksi? Minkä voiman Herra on varannut oikaistakseen teidän erehdyksenne ja näyttääkseen teille kulkuneuvonne sellaisena kuin se on? Mikä voima vaikuttaisi seurakunnassa? Jos kieltäydytte uskomasta, kunnes jokainen epävarmuuden varjo ja jokainen epäilyn mahdollisuus on poistettu, te ette koskaan usko. Epäily, joka vaatii täydellistä tietoa, ei koskaan anna sijaa uskolle. Usko perustuu todistusaineistoon, ei todisteluun. Herra vaatii meitä tottelemaan velvollisuuden ääntä, kun ympärillämme kuuluu muita ääniä, jotka kehottavat meitä kulkemaan päinvastaista tietä. Meiltä vaaditaan vakavaa tarkkaavaisuutta, jotta erottaisimme sen äänen, joka puhuu Jumalalta. Meidän täytyy vastustaa ja voittaa taipumus sekä totella omantunnon ääntä ilman neuvottelua tai kompromissia, ettei sen kehoitus vaikenisi ja ettei tahto ja impulssi pääsisi hallitsemaan. Herran sana tulee meille

kaikille, jotka emme ole vastustaneet Hänen Henkeään päättämällä olla kuulematta ja tottelematta. Tämä ääni kuullaan varoituksissa, neuvoissa ja nuhteissa. Se on Herran valon sanoma Hänen kansalleen. Jos odotamme voimakkaampia kutsuja tai parempia tilaisuuksia, valo saatetaan ottaa pois, ja meidät jätetään pimeyteen.” Testimonies, osa 5, 68.

Sisar White osoitti, että jos jatkuva kapina hänen palvelutyötään vastaan profeettana ilmenisi, ”valo voidaan ottaa pois, ja” laodikealainen adventismi jäisi ”pimeyteen”. Vuonna 1915 valo otettiin pois. Jumala oli ja on täysin kykenevä herättämään profeetan tai profeetattaren aina, kun Hän niin päättää tehdä. Hän herätti Elisan Elian seuraajaksi, mutta vuoden 1915 jälkeen ei herätetty elävää profeettaa, sillä Herra oli ”ottanut valon pois”.

Mitä tulee sisar Whiten uniin ja näkyihin, niitä oli kolme ajanjaksoa. Ensimmäinen, neljäkymmenen vuoden ajanjakso, jolloin näkyjä ilmeni julkisesti tarkoituksiin, jotka liittyivät lahjan vakiinnuttamiseen niiden mielissä, jotka olivat läsnä näkyjen ilmetessä. Sitten vuodesta 1884 hänen kuolemaansa vuonna 1915 asti annettiin näkyjä ja unia, jotka olivat yhä Jumalan kansan rakennukseksi, mutta ne annettiin yksityisesti. Kolmas ajanjakso alkoi vuonna 1915 ja tarjosi todisteen siitä, että Laodikean adventismi oli luopumuksen pimeydessä.

Muinainen Israel kuvastaa nykyajan Israelia, ja täydellisen kapinan aikana, jota Eli ja hänen kaksi poikaansa, Hofni ja Piinehas, edustivat, ”avointa näkyä ei ollut”. Syynä oli heidän törkeä tottelemattomuutensa ja kapinallisuutensa. Jumala ei muutu.

Eräs toinen varoitus oli annettava Eelin huoneelle. Jumala ei voinut olla yhteydessä ylimmäiseen pappiin eikä hänen poikiinsa; heidän syntinsä olivat kuin sakea pilvi sulkeneet pois Hänen Pyhän Henkensä läsnäolon. Mutta pahuuden keskellä lapsi Samuel pysyi uskollisena taivaalle, ja sanoma tuomiosta Eelin huoneelle oli Samuelin tehtävä Korkeimman profeettana.

”Herran sana oli niinä päivinä harvinainen; näkyjä ei ollut avoimesti. Ja tapahtui siihen aikaan, kun Eeli oli mennyt leposijalleen ja hänen silmänsä olivat alkaneet hämärtyä niin, ettei hän voinut nähdä, ja ennen kuin Jumalan lamppu sammui Herran temppelissä, jossa Jumalan arkki oli, ja Samuel oli asettunut levolle, että Herra kutsui Samuelia.” Luullen äänen olevan Eelin ääni lapsi kiirehti papin vuoteen ääreen sanoen: ”Tässä olen, sillä sinä kutsuit minua.” Vastaus oli: ”En minä kutsunut, poikani; käy jälleen maata.” Kolme kertaa Samuelia kutsuttiin, ja kolmesti hän vastasi samalla tavoin. Silloin Eeli vakuuttui siitä, että salaperäinen kutsu oli Jumalan ääni. Herra oli kulkenut ohitse valitun palvelijansa, harmaahapsisen miehen, puhutellakseen lasta. Tämä itsessään oli katkera, mutta ansaittu nuhde Eelille ja hänen huoneelleen.” Patriarchs and Prophets, 581.

Eelin huoneen luopumuksessa ei ollut avointa näkyä, sillä Herran sana oli niinä päivinä ”kallis”. Heprean sana, joka on käännetty sanalla ”kallis”, merkitsee ”harvinaista”. Vuodesta 1844 vuoteen 1884 oli ”avoimia näkyjä”, jotka annettiin laodikealaiselle adventismille. Tämä vahvistettiin ensin filadelfialaisen milleriittiliikkeen historiassa, ja vuonna 1856 alettiin osoittaa, että filadelfialainen liike oli siirtynyt laodikealaiseen liikkeeseen, mutta avoimet näyt jatkuivat, sillä Jumala on pitkämielinen ja armollinen.

Sitten vuonna 1863 alkoi kapina perustotuuksia vastaan, mutta ”avoimet näyt” jatkuivat vuoteen 1884 saakka. Sitten tapahtui muutos. Hesekielin kahdeksannessa luvussa neljä kauhistusta esitetään luonteeltaan asteittain pahenevina. Vuosi 1884 merkitsee ensimmäisen sukupolven lähes päättymistä ja toisen sukupolven alkua. Adventtihistoria osoittaa, että vuonna 1881 ja sitten jälleen vuonna 1882 tapahtui kaksi merkittävää kapinan kasvua.

Vuonna 1881 Yleiskonferenssin puheenjohtaja (George Butler) kirjoitti ja julkaisi Review and Heraldissa artikkelisarjan, jossa hän väitti, että jotkin Raamatun osat olivat enemmän inspiroituja kuin toiset osat, ja artikkeliansa lopussa hän itse asiassa määritteli joitakin Raamatun kohtia, jotka eivät olleet inspiroituja. Tämän jälkeen vuonna 1882 Uriah Smith, kustannustoiminnan johtaja ja tuohon aikaan myös opetustyön johtaja, alkoi opettaa, että silloin kun sisar Whiteille näytettiin tulevia ennustuksia tai menneisyyden pyhää historiaa, hänen sanansa olivat inspiroituja, mutta hän väitti, että silloin kun hän osoitti seurakunnan jäsenten henkilökohtaisia puutteita, kyse oli vain hänen inhimillisestä mielipiteestään.

Vuonna 1881 Saatana kävi kirkon presidentin välityksellä avoimeen hyökkäykseen King James -raamatun arvovaltaa vastaan, ja sitten seuraavana vuonna kasvatus- ja kustannustyön johtaja kävi samanlaiseen hyökkäykseen Profetian Hengen arvovaltaa vastaan. Vuodesta 1884 lähtien todistus kuuluu, että noina päivinä ei ollut avointa näkyä. Vuodesta 1863 vuoteen 1881 kapina oli kärjistynyt niin, että siihen sisältyivät Raamattu ja Profetian Henki, eikä se enää merkinnyt ainoastaan perustusten hylkäämistä.

Nuo neljä kauhistusta, jotka esitetään Hesekielin kahdeksannessa luvussa, toteuttavat vanhimmat miehet, mikä kuvaa Jerusalemin johtajuutta, joka alkoi laillisena kirkkokunnallisena yhteisönä Laodikean adventismina vuonna 1863. Tuolloin Review and Heraldissa julkaistiin artikkeli, jonka jotkut historioitsijat lukevat James Whiten kirjoittamaksi, vaikka artikkelin dokumentaatio viittaa todellisuudessa enemmän siihen, että varsinainen kirjoittaja oli Uriah Smith. Oli asia niin tai näin, kiros Jerikon jälleenrakentamista vastaan täyttyi selvästi James Whitessa, ja Uriah Smith oli se henkilö, joka laati väärennetyn vuoden 1863 kartan. Vuoteen 1881 mennessä pääkonferenssin puheenjohtaja julkaisi Review and Heraldissa artikkeleita, joissa väitettiin Raamatun täyttää arvovaltaa vastaan, ja seuraavana vuonna Uriah Smith aloitti hyökkäyksen Profetian Hengen arvovaltaa vastaan.

Muinaiset miehet, joiden olisi pitänyt olla vartijoita, johtivat avointa hyökkäystä, joka alkoi hyökkäyksellä niitä perustavia totuuksia vastaan, joita Millerin uni edusti ja jotka oli havainnollistettu Habakukin kahdella taululla. Siitä he alkoivat hyökätä Raamatun ja Profetian Hengen kahden todistajan kimppuun. Samana ajanjaksona (1880-luvun alkupuolella) terveystyön johtaja John H. Kellogg alkoi tuoda panteismin spiritualismia seurakunnan johtoon. Vuonna 1881 James White laskettiin lepoon, ja sisar White oli keskellä seurakunnan koulutus-, terveys- ja poliittisen rakenteen johdon yhä kiihtyvää kapinaa.

Sanoma, joka oli saapunut vuonna 1856 ja joka oli ”seitsemän ajan” lisääntynyt valo sekä myös sanoma Laodikealle, oli hylätty, ja Herra aikoi toistaa juuri tuon saman sanoman Minneapolisin yleiskokouksessa vuonna 1888 sen sanoman kautta, jonka vanhimmat Jones ja Waggoner esittivät.

Heidän sanomansa ei ollut uusi sanoma, ja kun sisar White puhutteli niitä, jotka vastustivat heidän sanomaansa, hän osoitti, että kapinalliset uskoivat heidän vastustuksensa Jonesin ja Waggonerin sanomaa kohtaan merkitsevän heidän velvollisuuttaan puolustaa vanhoja maamerkkejä, jotka ovat myös vanhat perustukset. Heidän kapinansa paljasti, että vuoteen 1888 mennessä he eivät enää ymmärtäneet, mitä perustukset olivat, nimittäin että perustavanlaatuiset totuudet edustavat Kristuksen vanhurskautta. Maamerkkien ja William Millerin sääntöjen yhteydessä hän lausui:

Meidän tulisi itse tietää, mistä kristinusko muodostuu, mikä on totuus, mikä on se usko, jonka olemme vastaanottaneet, ja mitkä ovat Raamatun säännöt — ne säännöt, jotka on annettu meille korkeimmalta auktoriteetilta. On monia, jotka uskovat ilman perustetta, jolle heidän uskonsa voisi rakentua, ilman riittävää näyttöä asian totuudesta. Jos esitetään ajatus, joka on sopusoinnussa heidän omien ennakkokäsitystensä kanssa, he ovat aivan valmiit hyväksymään sen. He eivät päätele syystä seuraukseen; heidän uskollaan ei ole todellista perustusta, ja koetuksen aikana he havaitsevat rakentaneensa hiekalle.

”Se, joka lepää tyytyväisenä nykyiseen vajavaiseen Raamatun tuntemukseensa pitäen sitä pelastukselleen riittävänä, lepää kohtalokkaassa harhassa. On monia, jotka eivät ole perusteellisesti varustautuneet raamatullisilla todistuksilla voidakseen erottaa eksytyksen ja tuomita kaiken sen perinnäissäännön ja taikauskon, jota on tyrkytetty totuutena. Saatana on tuonut omat ajatuksensa Jumalan palvontaan, jotta hän turmelisi Kristuksen evankeliumin yksinkertaisuuden. Suuri joukko niitä, jotka väittävät uskovansa nykyiseen totuuteen, ei tiedä, mikä muodostaa sen uskon, joka kerran annettiin pyhille — Kristus teissä, kirkkauden toivo. He luulevat puolustavansa vanhoja rajapyykkejä, mutta ovat penseitä ja välinpitämättömiä. He eivät tiedä, mitä merkitsee kutoa omaan kokemukseensa ja omistaa rakkauden ja uskon todellinen voima. He eivät ole läheisiä Raamatun tutkijoita, vaan laiskoja ja tarkkaamattomia. Kun mielipide-eroja syntyy Raamatun kohtien johdosta, ne, jotka eivät ole tutkineet tarkoituksellisesti eivätkä ole varmoja siitä, mitä uskovat, luopuvat totuudesta. Meidän tulisi painaa kaikkien mieleen välttämättömyyttä tutkia huolellisesti jumalallista totuutta, jotta he tietäisivät todella, mikä on totuus. Jotkut vaativat itselleen paljon tietoa ja ovat tyytyväisiä tilaansa, vaikka heillä ei ole enempää intoa työhön, ei palavampaa rakkautta Jumalaan eikä niihin sieluihin, joiden puolesta Kristus kuoli, kuin jos he eivät olisi koskaan tunteneet Jumalaa. He eivät lue Raamattua [voidakseen] omistaa sen ydintä ja runsautta omalle sielulleen. He eivät tunne, että se on Jumalan ääni, joka puhuu heille. Mutta jos tahdomme ymmärtää pelastuksen tien, jos tahdomme nähdä vanhurskauden Auringon säteet, meidän on tutkittava Raamattua tarkoituksellisesti, sillä Raamatun lupaukset ja profetiat luovat kirkkaita kirkkauden säteitä jumalalliseen lunastussuunnitelmaan, jonka suuria totuuksia ei selvästi käsitetä.” The 1888 Materials, 403.

Tämä lausunto on otettu hänen todistuksestaan vuoden 1888 kaudelta, ja siinä hän osoittaa, että kapinalliset rakentavat perustusta hiekalle, vaikka eivät sitä tiedä. Hän sanoo: ”Suuri joukko niitä, jotka väittävät uskovansa nykyiseen totuuteen, ei tiedä, mikä muodostaa sen uskon, joka kerran annettiin pyhille—Kristus teissä, kirkkauden toivo. He luulevat puolustavansa vanhoja rajapyykkejä, mutta he ovat penseitä ja välinpitämättömiä.” Hän osoittaa heidän olevan yhä Laodikean tilassa, sillä he ovat ”penseitä”. Ja hän määrittelee ”sen uskon, joka kerran annettiin

pyhille—Kristus teissä, kirkkauden toivo.” Kristus on iankaikkinen Kallio, ja iankaikkisena Kalliona Hän edustaa Millerin unen jalokiviä.

”Varoitus on annettu: mitään ei saa päästää sisään, mikä horjuttaisi sen uskon perustusta, jonka varaan olemme rakentaneet siitä asti, kun sanoma tuli vuosina 1842, 1843 ja 1844. Minä olin tässä sanomassa, ja siitä lähtien olen seisonut maailman edessä uskollisena sille valolle, jonka Jumala on meille antanut. Emme aio siirtää jalkojamme pois siltä perustukselta, jolle ne asetettiin, kun päivä päivältä etsimme Herraa hartaassa rukouksessa valoa etsien. Luuletteko, että voisin luopua siitä valosta, jonka Jumala on minulle antanut? Sen tulee olla niin kuin Iankaikkinen Kallio. Se on ohjannut minua siitä asti, kun se annettiin.” Review and Herald, 14. huhtikuuta 1903.

Hän yksilöi kapinallisten erään tärkeän todellisuuden, niiden, jotka olivat Hesekielin muinaiset miehet, sanoessaan: ”He eivät päätele syystä seuraukseen.” Jumalattomat eivät kykene tai eivät tahdo päätellä syystä seuraukseen. Vuoden 1888 yleiskokouksen istuntokauden vaikutus oli niin kapinallinen, että sisar White päätti lähteä, mutta hänen enkelillinen oppaansa käski häntä, että hänen tuli jäädä ja tallentaa rinnakkainen historia Koorahin, Datanin ja Abiramin kapinasta. Muinaisten miesten kapina oli seuraus, ja syy oli Laodikean sanoman hylkääminen, joka saapui ”seitsemän ajan” lisääntyneen valon myötä vuonna 1856, ja joka sitten kärjistyi kapinaksi perusteita vastaan vuonna 1863, mikä puolestaan johti hyökkäykseen ensin Raamattua ja sitten Profetian Henkeä vastaan sekä Kelloggin spiritualismin käyttöönottoon.

Tietenkin muinaisten miesten historiankirjoittajat ovat kautta historian peittäneet kapinaan liittyvät totuudet roskalla, perinnäissäännöillä, tavoilla ja satutarujen annoksilla, sillä ne, jotka osallistuvat sellaiseen kapinaan, pyrkivät aina kätkemään todisteet.

Voi niitä, jotka syvälle kätkevät neuvonsa Herralta, joiden teot ovat pimeydessä ja jotka sanovat: Kuka meidät näkee? ja kuka meidät tuntee? Jesaja 25:19.

Ne miehet, joita Jesaja tässä jakeessa puhuttelee, ovat ne, jotka hän yksilöi ”pilkkaajiksi miehiksi, jotka hallitsevat tätä kansaa Jerusalemissa”, ja he ovat samat muinaiset miehet, joiden tuli olla kansan vartijoita Hesekielin kahdeksannessa luvussa. Hesekielin todistuksessa, toisen kauhistuksen kohdalla, joka merkitsee adventismin toista sukupolvea, he vastaavat niihin kysymyksiin, joita Jesajan pilkkaajat miehet esittävät: ”sillä he sanovat: Herra ei meitä näe; Herra on hyljännyt maan” (Hesekiel 8:12).

Voi on lausuttu niitä historiallisia revisionisteja vastaan, jotka yrittävät peittää totuuden siitä kapinasta, joka johti vuoteen 1888 ja tapahtui tuona vuonna.

Jatkamme tätä tutkistelua seuraavassa artikkelissa.

Minun on puhuttava teille Minneapolisin kokouksiin liittyen. Päätin eräessä vaiheessa lähteä kokouksesta, koska näin ja tunsin siellä vallinneen voimakkaan vastustuksen hengen. En voinut hetkeksikään tunnustaa sitä henkeä, joka vaikutti hallitsevalla voimalla veli Morrisoniin ja veli Nicolaan. En voi hetkeksikään epäillä, millaisesta hengestä te olitte. Varmasti se ei ollut Jumalan Henki, ja etten antaisi teidän jatkaa tässä eksytyksessä, kirjoitan nyt teille.

Sinä yönä sen jälkeen, kun olin päättänyt olla jäämättä enää Minneapolisiin, unessa tai yön näyssä — en voi varmasti sanoa, kummassa — kookas ja arvokasnäköinen henkilö toi minulle sanoman ja ilmaisi minulle, että Jumalan tahto oli, että pysyisin velvollisuuteni paikalla, ja että Jumala itse olisi auttajani ja tukisi minua puhumaan ne sanat, jotka Hän minulle antaisi. Hän sanoi: ”Tätä työtä varten Herra on herättänyt sinut. Hänen iankaikkiset käsivartensa ovat sinun allasi. Tästä kokouksesta tehdään ratkaisuja elämäksi tai kuolemaksi; ei niin, että kenenkään tarvitsisi joutua kadotukseen, vaan hengellinen ylpeys ja itseluottamus sulkevat oven niin, ettei Jeesusta ja Hänen Pyhän Henkensä voimaa päästetä sisään. Heille annetaan vielä toinen tilaisuus vapautua eksytyksestä sekä tehdä parannus, tunnustaa syntinsä ja tulla Kristuksen luo ja kääntyä, jotta Hän parantaisi heidät.”

“Hän sanoi: ‘Seuraa minua.’ Minä seurasin opastajaani, ja hän johdatti minut eri taloihin, joissa veljet asuivat, ja hän sanoi: ‘Kuule täällä puhutut sanat, sillä ne on kirjoitettu muistokirjaan, ja näillä sanoilla on tuomitseva voima kaikkia niitä vastaan, jotka ovat osallisina tässä työssä, joka ei ole ylhäältä tulevan viisauden hengen mukainen, vaan sen hengen mukainen, joka ei laskeudu ylhäältä, vaan on alhaalta.’”

”Kuuntelin lausuttuja sanoja, joiden olisi pitänyt saattaa häpeään jokainen niistä, jotka ne lausuiivat. Sarkastisia huomautuksia esitettiin puolelta toiselle, heidän veljiään A. T. Jonesia, E. J. Waggoneria ja Willie C. Whitea sekä minua pilkaten. Asemaani ja työtäni kommentoivat vapaasti ne, joiden olisi pitänyt olla tekemässä työtä sielunsa nöyryyttämiseksi Jumalan edessä ja oman sydämensä saattamiseksi oikeaan tilaan. Näytti olevan jonkinlaista viehtymystä siinä, että he hautoivat mielessään kuviteltuja vääryyksiä ja mielikuvituksen synnyttämiä käsityksiä veljistään ja heidän työstään, joilla ei ollut mitään perustaa totuudessa, sekä epäilivät ja puhuivat ja kirjoittivat katkeria asioita skeptisyyden, kyselyn ja epäuskon seurauksena.

Oppaani sanoi: ”Tämä on kirjoitettu kirjoihin Jeesusta Kristusta vastaan. Tämä henki ei voi sopusointua Kristuksen, totuuden Hengen, kanssa. He ovat vastustuksen hengen päihdyttämiä eivätkä tiedä, sen enempää kuin juopunutkaan, mikä henki hallitsee heidän sanojaan tai tekojaan. Tämä synti on erityisellä tavalla loukkaus Jumalaa vastaan. Tämä henki ei muistuta totuuden ja vanhurskauden Henkeä enempää kuin se henki, joka vaikutti juutalaisissa saaden heidät muodostamaan liiton epäilläkseen, arvostellakseen ja ryhtyäkseen Kristuksen, maailman Lunastajan, vakoilijoiksi.

Opastajani kertoi minulle, että oli ollut todistaja kuulemassa Kristuksetonta puhetta, roskaväen puhetta, joka ilmaisi niiden sanojen takana vaikuttaneen hengen. Kun he menivät huoneisiinsa, pahat enkelit tulivat heidän mukanaan, sillä he sulkivat oven Kristuksen Hengeltä eivätkä tahtoneet kuunnella Hänen ääntään. Sielu ei nöyrytynyt Jumalan edessä. Rukouksen ääntä kuultiin harvoin, mutta arvostelu, liioitellut lausunnot sekä otaksumat ja arvailut ja kateus ja mustasukkaisuus ja paha epäluulo sekä väärä syyttäminen olivat yleisiä. Jos heidän silmänsä olisi avattu, he olisivat nähneet sen, mikä olisi heidät kauhistuttanut: pahojen enkelien riemun. Ja he olisivat nähneet myös Vartijan, joka oli kuullut jokaisen sanan ja merkinnyt nämä sanat taivaan kirjoihin.

”Minulle ilmoitettiin silloin, että tällä ajalla olisi hyödytöntä tehdä mitään päätöstä opinkohtia koskevista kannoista, siitä, mikä on totuus, tai odottaa mitään puolueettoman tutkimisen

henkeä, sillä oli muodostettu liittouma, joka ei sallinut minkään ajatuksen muuttumista missään kohdassa tai kannassa, jonka he olivat omaksuneet, sen enempää kuin juutalaisetkaan sallivat. Oppaani sanoi minulle paljon sellaista, mitä minulla ei ole vapautta kirjoittaa. Huomasin istuvani vuoteessa surun ja ahdistuksen hengessä, mutta myös lujan päättäväisyyden vallassa pysyä velvollisuuteni paikalla kokouksen loppuun saakka ja sitten odottaa Jumalan Hengen ohjausta, joka ilmoittaisi minulle, kuinka minun tuli toimia ja mitä menettelytapaa noudattaa.” *The 1888 Materials*, 277, 278.